

Prelatens brev (februar 2008)

I sitt pastorale brev for februar oppmunttrer prelaten oss til å møte fastetiden med optimisme og ønske om omvendelse, for å kunne delta i Guds glede.

13.02.2008

Mine kjære, måtte Jesus bevare mine døtre og sønner!

Vi står ved inngangen til fastetiden, en tid da Kirken, som en god Mor, innstendig påminner sine barn om behovet for å omvende seg til Gud

igjen, og rette opp det som må forandres i våre liv. Som paven minnet oss om ved en liknende anledning, *denne evangeliske omvendelsesprosessen kan ikke begrenses til en spesiell periode av året. Det er en daglig reise som må omfatte hele vår eksistens, hver dag i vårt liv.*[1]

I den liturgiske feiringen på askeonsdag sier presten, idet han utdeler askekorset, noen ord som utgjør en innstendig oppfordring til selvransakelse: *Kom ihu, menneske, at du er støv, og skal vende tilbake til støv.*[2] Dette er en av de valgfrie formuleringene. Det er en meget uttrykksfull påminnelse om at vi er dødelige skapninger. Øyeblikket vil komme når vår Herre vil kalle oss inn i sitt nærvær. Han vil dømme våre tanker, ord og handlinger, og gi oss den belønningen – ære, renselse eller fordømmelse – som vårt liv har fortjent.

Å tenke på dette burde ikke skremme oss, men snarere anspore oss til sorg for våre feilsteg, beslutninger om å forbedre oss, og til glede stilt overfor det definitive møte med Treenigheten. Som Den hellige Far minner oss om i sin nye encyklika: *Fra de tidligste tider, har bevisstheten om dommen påvirket de kristne i deres dagligliv som et kriterium de ordner sitt liv etter, som et rop til deres samvittighet, og samtidig som et håp om Guds rettferdighet.*[3]

Det er dette den andre mulige formuleringen for ritualet understreker: *Vend om, og tro på evangeliet.*[4] Vi er syndere og trenger Guds tilgivelse. Derfor blir vi invitert til å foreta en dyp forandring, å rette kursen for vår jordiske reise mot vårt endelige mål: evig lykke hos Gud. Jeg ville gjerne at vi, med en følelse av optimisme, skulle se i disse ordene en påminnelse om å forbedre oss dag

for dag. Hvis vi fortsetter denne kampen, vil den guddommelige dommer for oss ikke være **dommer** – **i den strengeste betydning av ordet. Han vil ganske enkelt være Jesus,[5]** ”vår” Jesus: en Gud som tilgir.

La oss derfor meditere over den hellige Josemarías ord: **Er det ikke vidunderlig hvordan Gud bryr seg om oss og alltid er rede til å lytte til oss – idet han venter på at mennesket skal snakke? Han hører oss bestandig, men spesielt nå. Vårt hjerte er rede, og vi har bestemt oss for å rense oss. Han hører oss og vil ikke vende det døve øret til en bønn fra ”et brutt og knust hjerte” (Salme 51, 19)[6]**

Den hellige Kirke viser oss på en pedagogisk måte igjen og igjen disse grunnleggende ideene, slik at de blir grundig risset inn i våre sinn og vi ikke glemmer dem. Ved fastetidens

begynnelse, når presten utføre askeonsdagsliturgien, inviterer Kirken oss til å istemme en sang fylt av håp: *La oss kle oss i botsdrakt, i sekk og aske. La oss faste og gråte for Herren, for vår Gud er rik på miskunn og tilgir våre synder.*[7]

Hvert år minnes vi at fastetidens ånd kan oppsummeres i tre tradisjonelle handlinger: bønn, bot og barmhjertighetsgjerninger. Jeg har i de senere år bedt dere om å overveie disse tingene i denne liturgiske tiden. Nå vil jeg gjerne fokusere spesielt på botens ånd, som må anspore oss – med sorg og med tillit til den guddommelige barmhjertighet – til å gjøre godtgjørelse for våre synder og for hele menneskehetens synder.

Den hellige Hieronymus kommenterer profeten Joels bud om anger, *vend om til meg av et helt hjerte*, som liturgien viser oss ved fastetidens begynnelse[8], og sier:

”Måtte deres indre bot vises ved deres faste og angrende tårer. Ved å faste nå, vil dere senere bli mette, ved å gråte nå, vil dere senere le, ved å klage nå, vil dere da bli trøstet... Ha ingen tvil om at dere blir tilgitt, for uansett hvor store deres feil måtte ha vært, vil hans barmhjertighet visselig være større enn deres synder.”[9]

Først skal vi gjøre godt for våre egne feil. Vi har alle mottatt dåpens gave, som gjorde oss til Guds barn og lemmer på Kristi mystiske legeme, Kirken. Er det ikke logisk at vi burde svare på en så stor kjærlighet med hele vår sjel? Imidlertid må vi innrømme at på grunn av vår svakhet mislykkes vi ofte i å oppfylle Guds vilje, eller i det minste svarer vi ikke på hans kjærlighet så raskt og sjenerøst som han har rett til å forvente av oss.

Hvordan såret det ikke vår Fader å se så mange kristne som glemte

storheten og verdigheten i deres guddommelige barnekår! Vi kan legge oss hans ord på hjertet: **Våkn opp! Hør hva Den hellige ånd sier til deg: *Si inimicus meus maldixisset mihi, sustinuissem utique* – hvis det var min fiende som hadde fornærmet meg, kunne jeg tåle det. Men du... *tu vero homo unanimes, dux meus, et notus meus, qui simul mecum dulces capiebas cibos* – du, min venn, min apostel, som sitter ved mitt bord og spiser skjønne retter med meg!**

[10]

Mine døtre og sønner, la oss uten å miste vår fred være direkte når vi innrømmer våre synder og feil. Gud er vår Far og er tvers igjennom vår Far, alltid rede til å ønske oss velkommen i sine armer. La oss ta godt vare på ransakelsestiden hver dag – uten skrupler men med en forfinet samvittighet – slik at vi kan oppdage ved Den hellige ånds lys det

som har gått bra, det som har gått dårlig, og det vi kunne gjort bedre. Når vi ser gode ting, burde vi reagere med inderlig takknemlighet, når vi ser våre feil, burde vi be om tilgivelse som hans barn. Og la oss alltid avslutte med en angerens akt, – med kjærlig sorg – og med en tydelig beslutning, om enn liten, men med stor iver etter indre vekst.

Når vi på denne måten går til botens sakrament vil vi være godt forberedt og oppnå flere åndelige goder. Er vi klar over at når vi utfører samvittighetsransakelsen, som er en kristen tradisjon med dype røtter, åpner vi vår sjel for vår Herres øyne? Er vi klar over at Gud er rede til å gi oss sin nåde slik at vi kan elske ham høyere?

Kirken har anbefalt og fortsetter å anbefale å gå ofte til skrifte. Uten dette middelet til personlig helliggjørelse er det svært vanskelig,

om ikke umulig, å opprettholde et høyt nivå på det kristne liv; spesielt når omgivelsene gir oss så mange anledninger til å komme på avveie fra Gud. Jeg blir derfor aldri trett av å oppmuntre dere til å forsette med et intenst og bredt ”apostolat for skriftemålet”. Vi kan ikke la oss bli ledet av andre menneskers mening. La oss også nære i våre venner, slektninger og kolleger denne iver etter å hjelpe de som de er i kontakt med.

Si til alle – også ved den overbevisningen de ser i dere – at de burde dra nytte av fastetidens rikelige nåde, slik at de kan rense sin sjel og oppdage eller intensivere deres nærhet til Gud. De vil bli fylt av fred og større lykke, for ingen glede er større enn å vite at man er en Guds datter eller sønn. La oss anbefale at de går regelmessig til dette ”gledens sakrament” som vår Fader kalte det.

Jeg har også nevnt behovet for å be om tilgivelse for andres synder. Dette krever ikke at vi utfører store dåder. Vår Herre har allerede gjort det, ved å dø på korset for oss. Men han ønsker at vi skal forene oss med hans frelsende offer ved de små oppofrelser og botsøvelser som livet bringer med seg: besvær ved en sykdom, misforståelser fra andre menneskers side, vanskeligheter på jobben, å se en plan vi la med stor entusiasme bli mislykket... For å akseptere med godt humør motgang av dette slag, som utgjør en del av vår personlige helliggjørelse, er det bra – spesielt i disse ukene – at vi sjenerøst legger til små oppofrelser i maten, i drikke, i komfort, i tiden vi hviler og slapper av, for dette forener oss enda mer med Kristi kors og forbereder oss til å motta rikelig av påskens gaver.

Benedikt XVI minnet nylig alle om den evige gyldighet i denne måten å

handle på. Han skrev i sin encyklika om håp: *Det fantes en fromhetsform som kanskje er mindre praktisert i dag, men som var ganske utbredt for ikke lenge siden – som inkluderte ideen om å ”oppofre” de små daglige gjenvordigheter som stadig rammer oss som irriterende nålestikk, og dermed gi dem en mening.*^[11] Og paven beklager at mange mennesker ser ut til å ha glemt disse tegnene på kjærlighet til Gud, og la til at fromme sjeler, ved oppofrelsen av daglige gjenvordigheter, var overbevist om *at de kunne sette disse små problemene inn i Kristi store ”medlidenhet” slik at de på en måte ble en del av den store skatt av medlidenhet som menneskeheten trenger.*^[12] Og han sa: *Kanskje vi igjen burde overveie om ikke dette kunne være en fornuftig praksis også for oss.*^[13] Jeg sender spørsmålet videre til dere slik at hver enkelt av dere kan vurdere det, og gjenoppdage verdien av **det skjulte**

og tause offer,[\[14\]](#) og slik at dere kan la det gi gjenlyd i ørene til de dere møter.

Jeg ber dere, som jeg gjør hver måned, om å være forent med mine bønneintensjoner. Be nå på en spesiell måte for begynnelsen på stabilt apostolisk arbeid i Romania og i Indonesia. Særskilte tiltak er underveis for å utføre dette, hvis Gud vil, i år. Og fortsett å be for paven og hans bønneintensjoner, der enheten mellom alle kristne har en viktig plass, noe som begynner med en dypere og mer overnaturlig enhet blant katolikker.

Jeg ber dere også om å be daglig for de syke. Vår Herre har gitt oss rikelig av evnen til å være i stand til å vise omsorg for alle dem som lider. På samme måte som vår Herre søkte dem som led for å helbrede og trøste dem, skulle jeg ønske at vi alle ville strebe etter å berike oss med denne

barmhjertigheten, denne ekte følelsen, ved å ta vare på dem som trenger det.

Jeg vil ikke gjøre dette brevet enda lengre, men jeg ber om at dere ber til vår kjære Don Álvaro, som feiret sin helgendag 19. februar. La oss be ham om å få fra vår Herre en overflod av broderkjærlichkeit slik at alle i Verket – hvert øyeblikk, og spesielt hvis noen lider av en sykdom – kan levende erfare at Opus Dei er en familie, en sann familie, der vi med glede gir oss selv for andre.

Med all kjærlichkeit velsignes dere av
deres Fader

+ Javier

Roma, 1. februar 2008

[1] Benedikt XVI, Tale ved
generalaudiensen 21. februar 2007.

[2] *Missale Romanum*, Askeonsdag, utdeling av askekorset (jf Gen 3, 19).

[3] Benedikt XVI, Encyklika *Spe Salvi*, 30. november 2007, nr. 41.

[4] *Missale Romanum*, Askeonsdag, utdeling av askekorset (jf Mk 1, 15).

[5] Den hellige Josemaría, *Veien*, nr. 168.

[6] Den hellige Josemaría, *Christ Is Passing By*, nr. 57.

[7] *Missale Romanum*, Askeonsdag, Antifon ved utdeling av askekorset (jf Joel 2, 13).

[8] Jf *Missale Romanum*, Askeonsdag, Første lesning (Joel 2, 12).

[9] Den hellige Hieronymus, *Kommentar til profeten Joels bok*, II, 12-13.

[10] Den hellige Josemaría, *Veien*, nr. 244.

[11] Benedikt XVI, Encyklika *Spe Salvi*, 30. november 2007, nr. 40.

[12] *Ibid.*

[13] *Ibid.*

[14] Jf den hellige Josemaría, *Veien*, nr 185 og 509.

.....

pdf | dokument generert automatisk fra
[https://opusdei.org/nb-no/article/
prelatens-brev-februar-2008/](https://opusdei.org/nb-no/article/prelatens-brev-februar-2008/)
(13.03.2026)